

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

HARCOS BÁLINT
Szofi NAGY képeskönyve

Fulcsinak

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

HARCOS BÁLINT

Cristina Quiles rajzaival

Pagony

olvasókönyv © Pozsonyi Pagony

Szofi tüsszent

Szofi a szobában szaladgált.

Egyszer csak tüszentett egyet:

– Hapci!

A konyhából bekukkantott a mamája:

– Szofi, hol a zoknid? Vedd gyorsan vissza!

De Szofi inkább kiszaladt a körfolyosóra.

Ott újra tüszentett egyet:

– Hapcii!

A galambok úgy megijedtek, hogy mind elröppentek a tetőről.

Futott utána a mamája:

– Állj meg, Szofi! Hová szaladsz?

Ám Szofi nem állt meg, hanem kifutott az utcára.

Ott újból eltüsszentette magát:

– Hapcii!

Egy pincér úgy megrémült, hogy
leöntötte spenóttal a szomszéd bácsit!

Futott utána a mamája, és futott
a szomszéd bácsi is.

Mama azt kiabálta:

– Szofi, azonnal gyere vissza!

De Szofi elszaladt egészen a játszótérig,
és ott még nagyobb tüsszentett.

– Happ-ci!

A tüsszentéstől a lufik, *bumm!*, mind kidurrantak.
Futott utána a mamája, futott a szomszéd bácsi,
és most már a lufiárus is.

Mama azt kiáltotta:

– Szofi, elég legyen!

A szomszéd bácsi pedig azt:

– Ebből még baj lesz!

Szofi szaladt tovább, át a parkon,
és egy igazán nagyot tüsszentett:

– Happ-cii!

A tüsszentéstől, *puff!*, leesett a fákról az összes levél!

Futott utána a mamája, futott a szomszéd bácsi,
futott a lufiárus, és most már a kertészek is.

Az egyik kertész fölkiáltott:

– Meg kell mentenünk a fákat!

Szofi beszaladt a vidámparkba,
és még ennél is nagyobbat tüsszentett:

– Happ-ciii!

A körhinta, *huss!*, arrébb szállt!

Futott utána a mamája, futott a szomszéd bácsi, futott a lufiárus,
futottak a kertészek, és most már a pénztáros néni is.

A pénztáros néni azt kiabálta:

– Álljon meg! Kérem a jegyét!

Szofi azonban kiszaladt a városból,
és egy óriásit tüszentett.

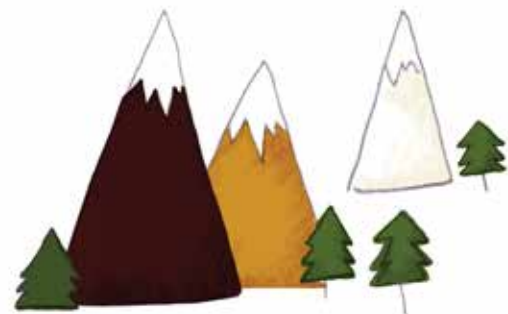
– HAPP-CI!

A házak mind fölrepültek a levegőbe!

Futott utána a mamája, futott a szomszéd bácsi,
futott a lufiárus, futottak a kertészek, futott
a pénztáros néni, és most már a fél város is.

Egy boltos néni nagy zsebkendőt lobogtatott:

– Fújjuk ki Szofi orrát!

De Szofi elszaladt a nagy hegyig,
és egy hatalmasat tüszentett.

– HAPP-CII!

A hegy a feje tetejére állt!

Futott utána a mamája, futott a szomszéd bácsi, futott a lufiárus,
futottak a kertészek, futott a pénztáros néni, futott a fél város, és
most már a fél ország is.

- Itassunk Szofival teát! – kiáltotta egy konyhás néni.
- Csöppentsünk az orrába! – kiáltotta egy doktor bácsi.

De Szofi szaladt tovább, és elért az óceánig.
És ott akkorát, de akkorát tüsszentett,
hogy kitüsszentette az egész óceánt!

...és a mamája ráhúzta lábára a zoknit.
És Szofi nem tüszentett többé,
és duzzogva ugyan, de a Mamával
együtt hazament.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Szofi varázsol

Szofi cirkuszba ment a barátaival.

Már nagyon várta, hogy láthassa
Feribűvész előadását!

A nézőtéren mindenki izgatottan várakozott.

Egyszer csak kilépett a színpadra
a csodálatos Feribűvész!

Azt mondta:

– Gyerekek, kéne nekem
egy kis segítség.

Ki lesz a segédem?

A gyerekek mind
kiabálni kezdtek:

– Én! Én!

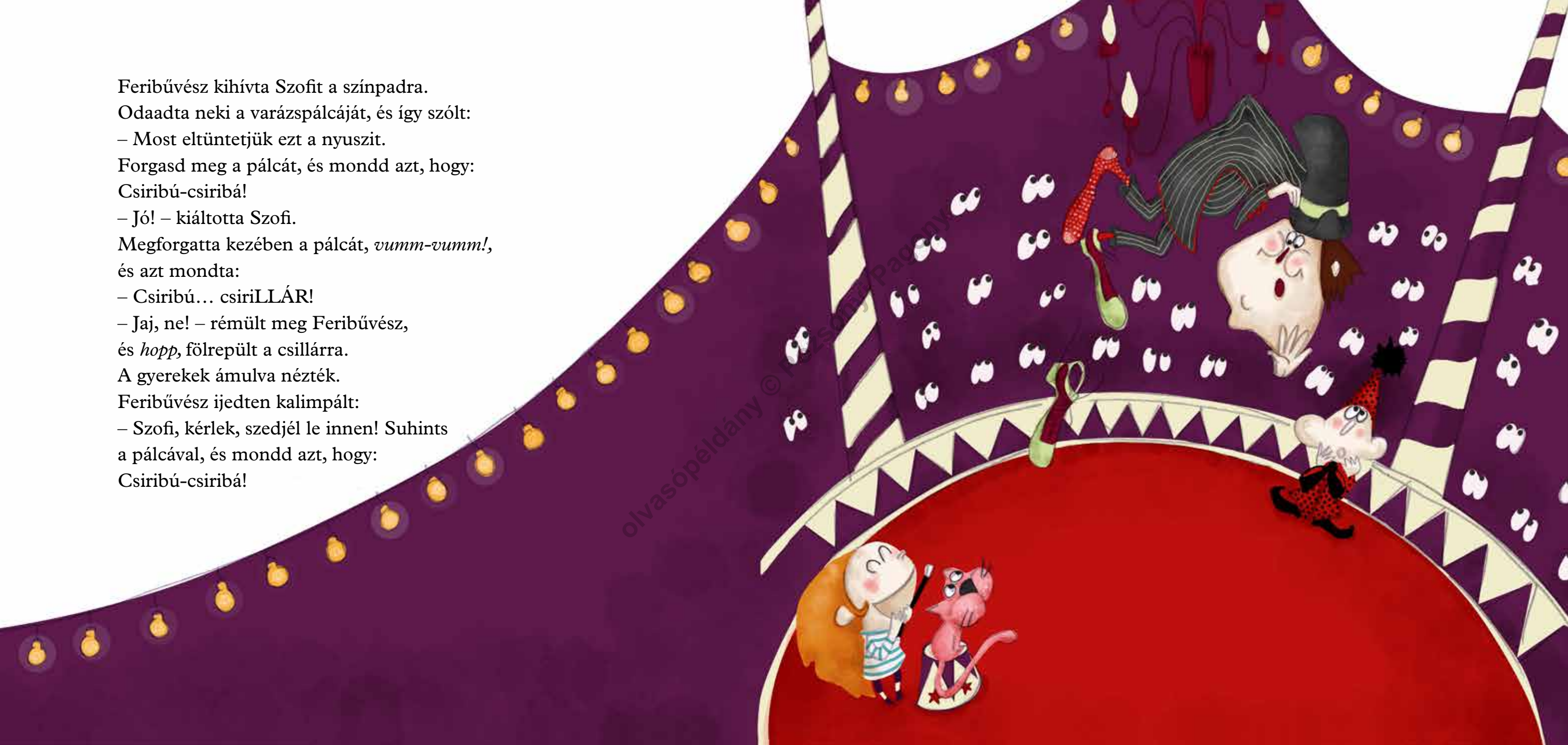
De mind közül Szofi

kiáltotta a lehangosabban:

– ÉN!

Feribűvész kihívta Szofit a színpadra.
Odaadta neki a varázspálcáját, és így szólt:
– Most eltüntetjük ezt a nyuszit.
Forgasd meg a pálcát, és mondd azt, hogy:
Csiribú-csiribá!
– Jó! – kiáltotta Szofi.
Mégforgatta kezében a pálcát, *vumm-vumm!*,
és azt mondta:
– Csiribú... csiriLLÁR!
– Jaj, ne! – rémült meg Feribűvész,
és *hopp*, fölrepült a csillárra.
A gyerekek ámulva nézték.
Feribűvész ijedten kalimpált:
– Szofi, kérlek, szedjél le innen! Suhints
a pálcával, és mondd azt, hogy:
Csiribú-csiribá!

– Rendben! – kacagott Szofi.
Körözött egy nagyot a pálcával, *hú-hú!*,
és azt mondta:
– Csiribú... csiriÁG!
És *boff!* A cirkuszban kinőtt egy erdő!
A gyerekek futkostak a fák közt,
Feribűvész pedig beszorult egy odúba:
– Szofi, nem jó! Szabadíts ki!
Mondd azt, hogy: Csiribú-csiribá!

– Értem! – rikkantotta Szofi.
Csapott párat a pálcával, *sihh-suhh!*,
és azt mondta:
– Csiribú... csiriVÁR!
És *klong!* A cirkuszban termett
egy hatalmas vár!
A gyerekek lovagokká és
királylányokká változtak,
Feribűvész pedig bent rekedt
az egyik toronyban:
– Szofi, ne! Mit csináltál?
Azt mondd inkább,
hogy: Csiribú-csiribá!

– Bocsánat! – nevetett Szofi.

Nagy kört írt le a pálcával, *ss-ss!*, és azt mondta:

– Csiribú... csiriBÁL!

És *plöff!* A cirkusz átalakult bálteremmé!

A gyerekek csillogó ruhákban pörögtek. Feribúvész
egy inas lett, és a sok pohártól meg se tudott mozdulni:

– Jaj, Szofi! Mit tettél? Hát azt mondd, hogy: Csiribú-csiribá!

– Ja persze! – kuncogott Szofi.

Kalimpált párat a pálcával, *frr-frr!*, és azt mondta:

– Csiribú... csiriSÁR!

És *fröccs!* A cirkuszt elöntötte a sár!

Igazi sárcsata kezdődött.

Feribűvész egy nagy tócsából próbált kievickélni:

– Szofi! Már megint elrontottad!

Hát azt kell mondani, hogy:

Csiribú-csiribá!

– Oké! – kurjantotta Szofi.

Csavart néhányat a pálcával, *pikk-pukk!*,
és azt mondta:

– Csiribú... csiriKÁD!

És *csobb!* A cirkuszban megjelent egy óriási kád!

A sáros gyerekek bukfenceztek a habban,

Feribűvész pedig egy buborékban lebegett:

– Szofi, ez nem lehet igaz!

Mondd azt, kérlek, hogy: Csiribú-csiribá!

– Úgy lesz! – bólintott Szofi.

Jól megpörgette a pálcát, *vú-vú!*, és azt mondta:

– Csiribú... csiriÁGY!

És *hupp!* A cirkuszban felbukkant egy nagy ágy!

A tiszta gyerekek között repkedett a párna és a toll.

Feribűvész belegabalyodott egy takaróba, és...

És most nem kérlelt, hanem csak kacsintott egyet:

– Szofi, tudod mit? Akkor most

NE mondd, hogy: Csiribú-csiribá.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

– Ahá! – kacsintott Szofi is.
Megforgatta kezében
a pálcát egyszer: Csiribú...,
megforgatta kétszer: Csiribúú...,
megforgatta háromszor: Csiribúúú...,
és rávágta: – csiri...BÁ!
És *huss!* Egy szempillantás alatt
visszaváltozott minden.
És Szofi és Feribűvész kéz a kézben
ott álltak a színpadon. Fölharsant a taps,
és ők boldogan meghajoltak!

Pozsonyi Pagony

Szofi bújócskázik

Szofi kirándulni ment a mamájával az erdőbe.
Vittek magukkal egy takarót és egy kosarat is,
amelybe Mama sok finomságot csomagolt.
Egyszer csak kiértek egy nagy rétre.

Szofi mamája körbenézett:

– Hű, de szép ez a tisztás! Micsoda gombák!

Kipakolom a kosarunkat, jó?

– Jó – ugrott fel Szofi –, de előtte bújócskázzunk!

Te számolj el tízig, én meg elbújok!

Mama bólintott:

- Rendben van, Szofi, de ne menj túl messzire! Mama egy fánál számolni kezdett. Szofi pedig fölkapta a kosarat, és elszaladt.
- Aki bújt, aki nem, megyek! – kiáltotta Mama. Benézett a bokrok alá, bekukkantott egy nagy fa mögé, de Szofit sehol sem találta.
- Szofi, ugye nem mentél messzire? **HOL VAGY?**
- *Pöf-pöf!* Nem láttál még óriás pöfeteg gombát? – kuncogott Szofi, és kibújt a kosár alól. – **ITT VAGYOK!**

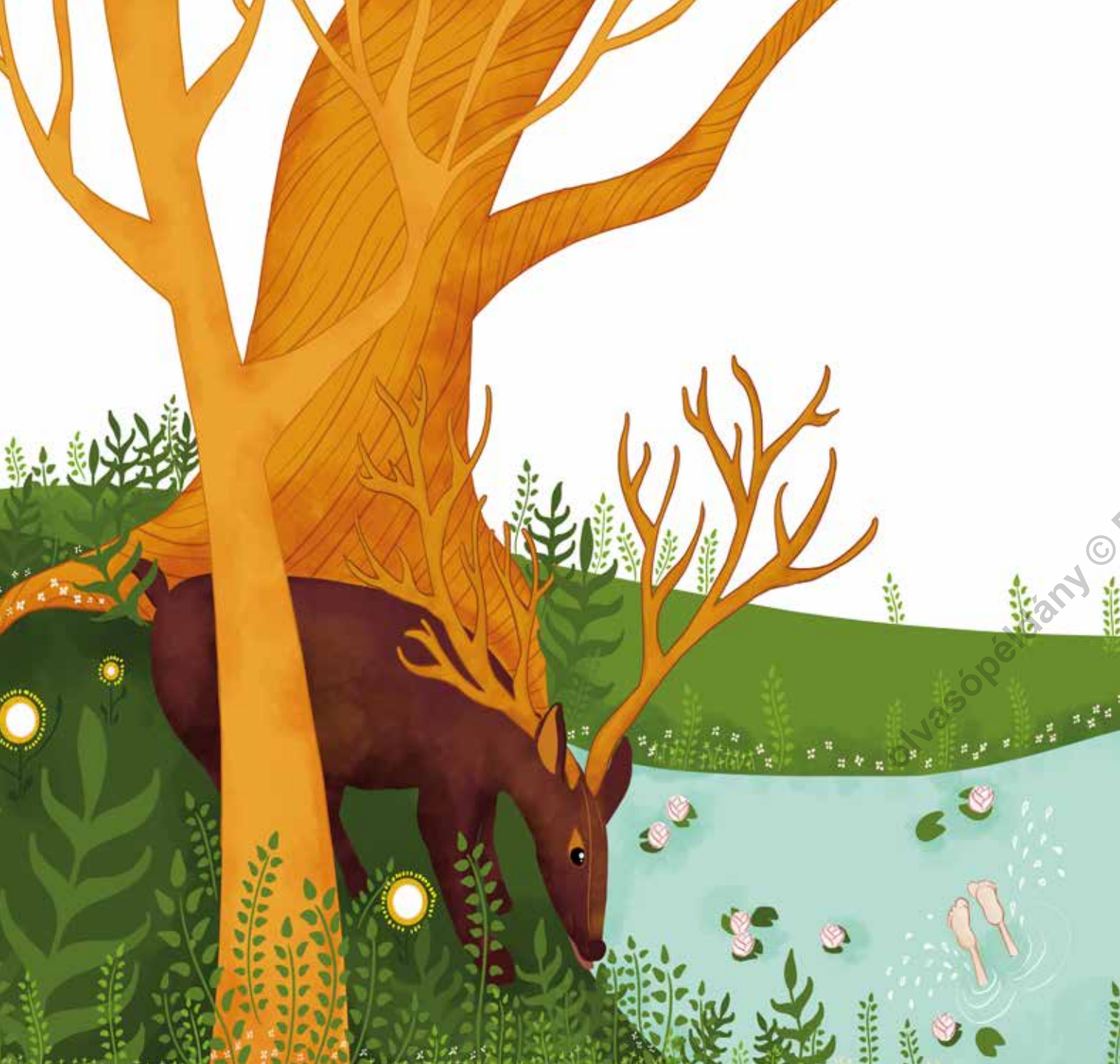
olvasópéldány © Pálsonyi Pagony

Aztán *zsupsz*,
fejest ugrott egy kupac izgó-mozgó
avarba. A mamája megfordult,
de Szofit sehol sem találta.
– Szofi, ez így nem jó játék!
HOL VAGY?
– *Röf-röf!* – mászott ki Szofi
három viháncoló vadmalac közül. –
Nem láttál még avarat túró
vadmalacot? ITT VAGYOK!
És *zutty*, be is ugrott a bokrok közé.
Mama odanézett,
de Szofit sehol sem találta.
– Szofi, ez így nem rendes bújóska!
HOL VAGY?

– *Mú-míúú!* – hallatszott Szofi hangja. És a bozótból kitrappolt egy óriási szarvas! – Mama! Nem tudtad, hogy az agancsok olyanok, mint a bokor ágai? ITT VAGYOK! És *placcs*, beleugrott a tóba! Mama odafordult, de Szofit sehol sem találta.

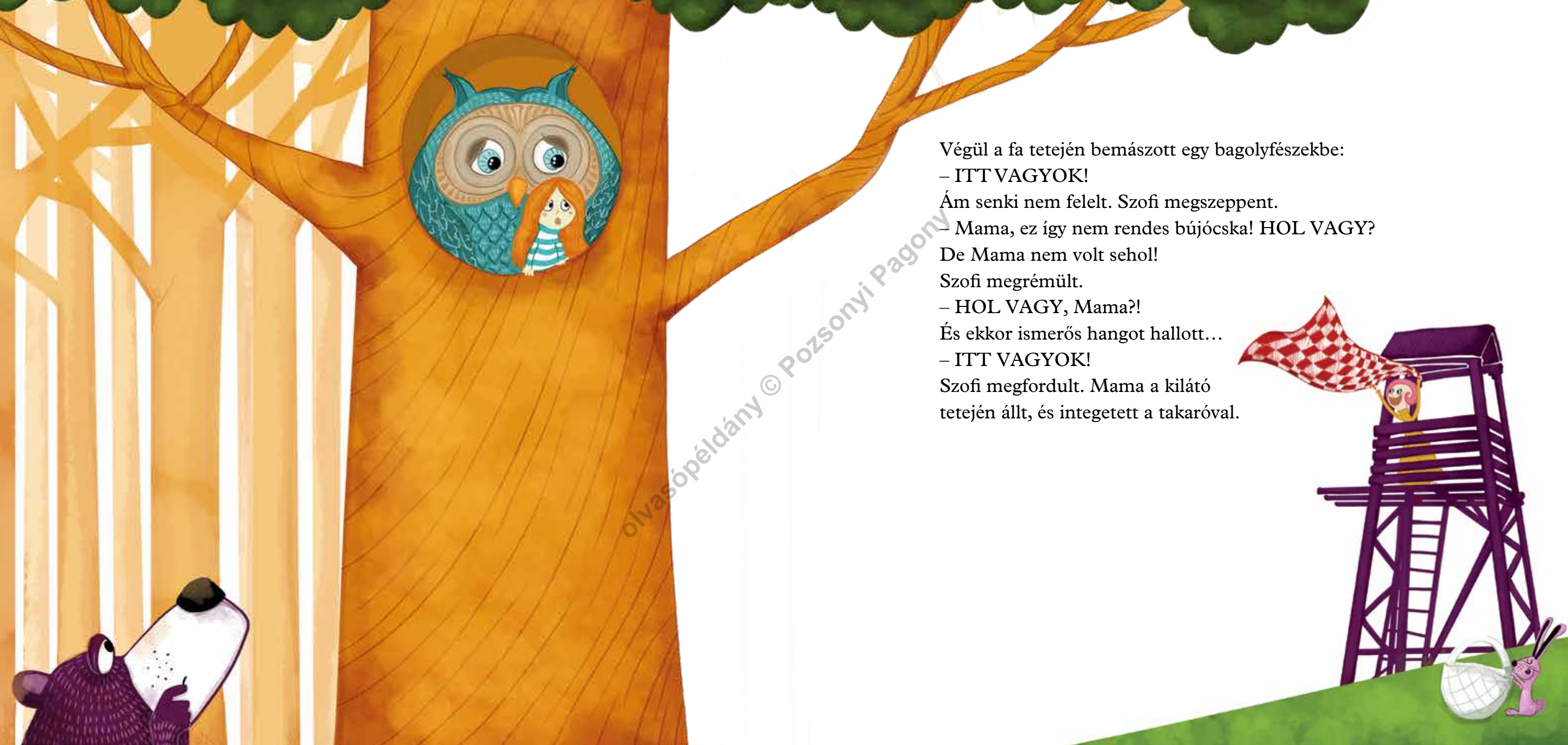
– Szofi, ne butáskodj már! Elnyelt a föld? HOL VAGY?

– *Plitty-plutty!* – emelkedett ki Szofi a vízből. – Nem láttál még vízitündért? ITT VAGYOK!

És *huss*, bebújt egy nagy fa gyökerei közé.
Ám a mamája most észrevette,
és nagyot nevetett:
– Látlak, Szofi, ott vagy a rókalyukban!
Tudod, mit? Most én bújok el, és te leszel a hunyó!
És Mama elfutott.
De Szofi ezt nem hallotta meg, és folytatta a bújócskát.
– Mama, most sem láttál meg!
ITT VAGYOK!
Aztán feljebb mászott a fa törzsén,
és bebújt egy mókusodúba:
– **ITT VAGYOK!**

Végül a fa tetején bemászott egy bagolyfészekbe:

– ITTVAGYOK!

Ám senki nem felelt. Szofi megszeppent.

– Mama, ez így nem rendes bújócska! HOL VAGY?

De Mama nem volt sehol!

Szofi megrémült.

– HOL VAGY, Mama?!

És ekkor ismerős hangot hallott...

– ITT VAGYOK!

Szofi megfordult. Mama a kilátó tetején állt, és integetett a takaróval.

A bagoly óvatosan átrepült Szofival a kilátóba,
egyenesen Mama karjai közé.
Aztán Szofi és Mama a takaróval leejtőernyöztek
a földre, ahol az állatok már vártak rájuk,
és mindannyian együtt meguzsonnáltak.

olvasd el! © Pozsonyi Pagony

Pozsonyi Pagony

Szofi és a Mikulás

Szofi a mamája ölében üldögélt,
aki a Mikulásról mesélt neki.
Szofi csizmáját már ki is pucolták,
és kitették együtt az ablakba.
Mama azt mondta:
– Szofi, a Mikulás ma éjjel érkezik.
A jó gyerekek ajándékot kapnak tőle,
de a rosszak virgácsot.
– Jó! Akkor én jó leszek, és segíteni
fogok neki!
– Hidd el, a Mikulás mindent tud rólad –
magyarázta Mama. – Most inkább
aludjunk egy nagyot!

Ám Szofi nem aludt el, hanem fönn maradt,
és éjjel kilopózott a nagyszobába...

És kit látott meg? A Mikulást!

Szofi azt suttogta:

– Szia, Mikulás! Ugye segíthetek neked?

A Mikulás bólintott:

– Rendben van. Úgyis beteg a krampuszom.

Bújj a ruhájába!

Szofi gyorsan fölhúzta a krampuszruhát
és a kis csizmát az ablakból.

Aztán fölmentek a háztetőre, és Szofi beugrott a szánba.
A Mikulás alig bírta beemelni a zsákját.
Szofi felült a bakra, és azt súgta:
– Tele van a kezed, Mikulás?
Majd én SEGÍTEK! – Azzal
mefogta a gyepiót, és felkiáltott: – Gyí, te!
És a rénszarvasok, *hupsz*, megindultak!
A szán meglódult, Szofi csizmája pedig leesett! Húha!
Szegény Mikulás be sem tudott szállni.
– Szofi, várj! Így megijednek a rénszarvasok!

Szofi felkurjantott:

– Biztos éhesek! MAJD ÉN SEGÍTEK! – Azzal beletúrta a Mikulás zsákjába: – Piros alma, mogyoró!

És Szofi, *juhúú*, almát meg mogyorót szórt a rénszarvasoknak. Hamm-hamm!

A Mikulás ijedten vette át a gyeplőt:

– Szofi, ne! Inkább kötözzünk virgácsokat, jó?

Szofi fölmarkolt egy csomó gallyat:

– Virgácsokat? MAJD ÉN! SEGÍTEK! – Azzal kötözni kezdte az ágakat. – De jobbat találtam ki!

És Szofi szép madárfészkeket font a gallyakból, majd rádobálta őket a fák csúcsaira. Hopp-hopp!

A Mikulás megállt egy kéménynél, és fölnevetett:

– Szofi, akkor ne kapjon senki virgácsot? Csak még több ajándékot?

Szofi felkacagott:

– Igen! ÉS MAJD ÉN SEGÍTEK! – Azzal odalépett a Mikuláshoz: – Biztos nehéz a zsákod!

És Szofi, *hórukk*, hátulról megemelte a zsákot.

A zsák átbillent a Mikulás vállán, és majdnem az összes ajándék belezúdult a kéménybe!

Zubb-zubb!

A Mikulás a fejéhez kapott:

– Jaj, Szofi! Így mi marad a többi gyereknek?

És még a rénszarvasok lába is csupa hó lett!

Szofi felrikkantott:

– Csupa hó lett? **AKKOR SEGÍTEK!**

– Azzal előrehajolt. – Letisztítom!

És Szofi vett egy nagy levegőt, majd *fhúúúú*,

egy akkorát fújt, hogy a hó belepte a Mikulást meg a szánt! O-óó!

– Szofi, Szofi! – prüszkölt nagyot a Mikulás. –
Tudod, mivel segítenél? Ha leülnél mellém.

Nagyon fúj a szél!

Szofi felrikkantott:

– Nagyon fúj a szél? Akkor tudom már!

SEGÍTEK! – Azzal odahajolt
a Mikuláshoz: – Biztos fáznak a füleid!
És Szofi, *zsupsz*, teljesen ráhúzta
a Mikulásra a sapkát.

A Mikulás semmit sem látott! Jáj-jááj!

A Mikulás kapálózva húzta följebb a sapkáját:

– Szofi, így nem tudom irányítani a szánt!

Ám Szofi ekkor nagyot ásított:

– Mert biztos elfáradtál, Mikulás.

De majd én **SEGÍTEK**...

És a sapkába kapaszkodva elaludt.
A Mikulás ezután visszahajtott Szofiék házához.
Óvatosan bevitte az ágyába az alvó Szofit,
és gondosan betakarta.
Majd kilopózott a nagyszobába,
és Szofi elveszett csizmája helyébe
otthagya a saját, nagy csizmáját,
amelyet színültig töltött Szofinak ajándékkal.

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Szofi a vidámparkban

Sűrűn hullott a hó. Szofi kinézett az ablakon:

– Olyan, mint a vattacukor a vidámparkban! Menjünk el oda!

Mama meghökkent:

– De Szofi, télen zárva van a vidámpark. Nincs kedved inkább szánkózni?

– Hát, jó – kacsintott Szofi, és futott, hogy felöltözzön.

Szofi beleugrott a kabátjába és a csizmáiba, majd magához vette a szánkót.

Mama azt mondta:

– De ne csússzál túl gyorsan! És ne menj messzire!

– Rendben! – kurjantott Szofi, és kiszaladt az ajtón.

A parkban már sokan csúszkáltak.
Szofi felhúzta a szánkóját a dombra, ráült,
becsukta a szemét, és azt suttogta:
– Én most nagyon-nagyon messzire akarok csúszni!
És a szánkó, huss, megindult!
Szofi csúszni kezdett. És csúszott. És csúszott.
Egyre gyorsabban és gyorsabban.

Először lecsúszott a dombról...
Aztán átsuhant a parkon, át a játszótéren,
át a karácsonyi vásáron, az utcákon,
a tereken, át az állatkerten...

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Végül berepült a lezárt vidámparkba!
A szánkó rácsúszott a hullámvasút sínjére,
és végigsuhant rajta.
Szofi azt rikkantotta:
– Hullámvasút! *Juhuhúúú!*
És a hullámvasút fényei sorban
kigyulladtak!

Szofi száguldott tovább. A szánkójával
beeszállt a körhintába,
és jól megpördítette.
Szofi azt kiáltotta:
– Ébresztő! *Hopedlinokedli!*

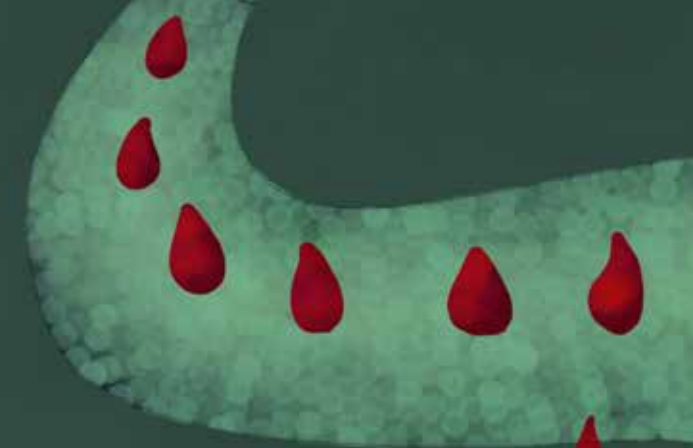
A körhinta lámpái fölkapcsolódtak,
és beindult a zene.

Az egyik lovacska fölnyihogott,
és fölugrott a szánkóra Szofi mögé!

A szánkó forgott párat a körhintával,
majd továbbsiklott, és beviharzott az ijesztő
mesebarlangba.

Szofi felkacagott:

– Nem félek! *Vávávááá!*

A mesebarlangban nagyot nyújtózott egy sárkány és egy ólomkatona.

Egy kis boszorkány bele is kapaszkodott Szofi szánkójába!

A szánkó kirobogott a mesebarlangból, és benyargalt a varázskastélyba, a szellemek meg a denevérek közé.

Szofi felsüvöltött:

– Jó reggelt! *Bidibidibá!*

A varázskastélyban huhogni és szálldosni kezdtek a szellemek.

Egy csontváz beleakadt a szánkóba, a szánkó pedig magával rántotta! Szofi kiszáguldott a varázskastélyból, és felugratott az óriáskerékre.

Szofi kitárta a karját:

– Ez ám a kilátás! *Ohohohó!*

Az óriáskerék életre kelt, majd felvitte Szofit jó magasra.

Egy ott alvó madárka fölébredt, és a szánkó orrára szállt!

Szofi leszánkázott az óriáskerékről,
és végül bevágta az ajtót

a vattacukorárushoz.

Szofi fölnevetett:

– Vattacukor! *Csingiling!*

A vattacukoráros felriadt:

– Öö, málnásat vagy epreset?

Szofi kacagva kikapott a kezéből néhányat, hátradobta a többieknek, és a szánkóval kirobogtak a vidámparkból. Mama otthon az ebédet főzte, amikor csöngettek. Odament az ajtóhoz, és... Az ajtóban Szofi állt a barátaival:
– Mama, megjöttem! Jót szánkóztam. És még a vidámpark is kinyitott!

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Akkor most már mehetünk?

Szofi vásárolni ment Mamával egy nagy áruházba. A bejáraton épp velük együtt lépett be egy kisfiú is a mamájával.
Szofi körülnézett, és elámult:
– Hú, mennyi csillogós ruha! És mennyi tükör! Odanézz, Mama!

Szofi fel is próbált egy szoknyát,
és megnézte magát a tükörben.
Majd megpördült.
A szoknya nagyon szépen pörgött!

Szofi ezután felvett egy nagy,
tollas kalapot.
Először erre fordult, aztán arra.
És ekkor: nicsak!
Észrevette a kisfiút, aki épp
egy sálat tekert a fejére.
Szofi ránevetett:
– Szia, én Szofi vagyok.
– Szia, én meg Tomi.
Szofi levette a kalapot,
és kacsintott egyet:
– Játshunk?
– Mit? – kérdezte a kisfiú.
– Átváltozósat!
– Jó! – kacagott föl Tomi.
És elszaladtak.

Szofi azt mondta:

- Legyünk bohócok!
- Oké! – bólintott Tomi.

Szofi jobbra szaladt, Tomi pedig balra. És közben, *hopp*, fölkaptak mindketten egy nagy pár cipőt, egy pizsamát és egy piros pingponglabdát.

Egyszer csak megjelent a boltban két bohóc!

Az igazgató néni odafutott:

- Ollálá! Mi ez itt? Egy cirkusz?

Az egyik bohóc hasraesett, a másik meg nevetve behúzta őt a téli ruhák közé.

Tomi azt súgta:

– Most legyünk fák!

– Szuper! – kacagott Szofi.

Tomi jobbra szaladt, Szofi pedig balra.

És *hiss-huss*, összeszedtek

egy csomó zöld zoknit meg két barna kezeslábast.

És az áruházban, *boff*,

feltűnt egy bokor meg egy fa!

Az igazgató néni meghökkent:

– Hűhahú! Hogy nőtt ide ez a két növény?

Hívják a kertészeket!

De a fa és a bokor eliszkoltak

a tornaruhák mögé.

olvasópéldány © Pozsonyi Págy

Szofi azt kuncogta:

– Most legyünk oroszlánok!
 – Rendben! – biccentett Tomi.
 Szofi balra szaladt, Tomi pedig
 jobbra. És közben, *zsupsz*, mindketten
 magukhoz vettek egy sárga tréninget,
 egy balettszoknyát és egy bojtos sapkát.
 És a boltban, *vuáuff*, ugrándozni
 kezdett két oroszlán!

Az igazgató néni megrémült:

– Jesszumpepi! Oroszlánok!
 Hívják az állatkertet!
 Az oroszlánok csaptak párat a farkukkal,
 aztán beugrottak a vödrök közé.

Tomi azt suttogta:

- Most tudod, mik legyünk? Rablók!
- Ühüm! – hunyorított Szofi.

Tomi balra szaladt, Szofi pedig jobbra.
És közben, *pikk-pukk*,
fölkaptak két szemeteszsákot,
két zseblámpát és két fekete harisnyát.
És az áruházon, *hú-hú*, végigvonult két rabló!

Az igazgató néni majd elájult:

- Te szent főzelék! Hisz ezek rablók!
- Hívják a rendőrséget!
- Ám a két rabló csak jót nevetett, és besurrant az ágyneműk mögé.

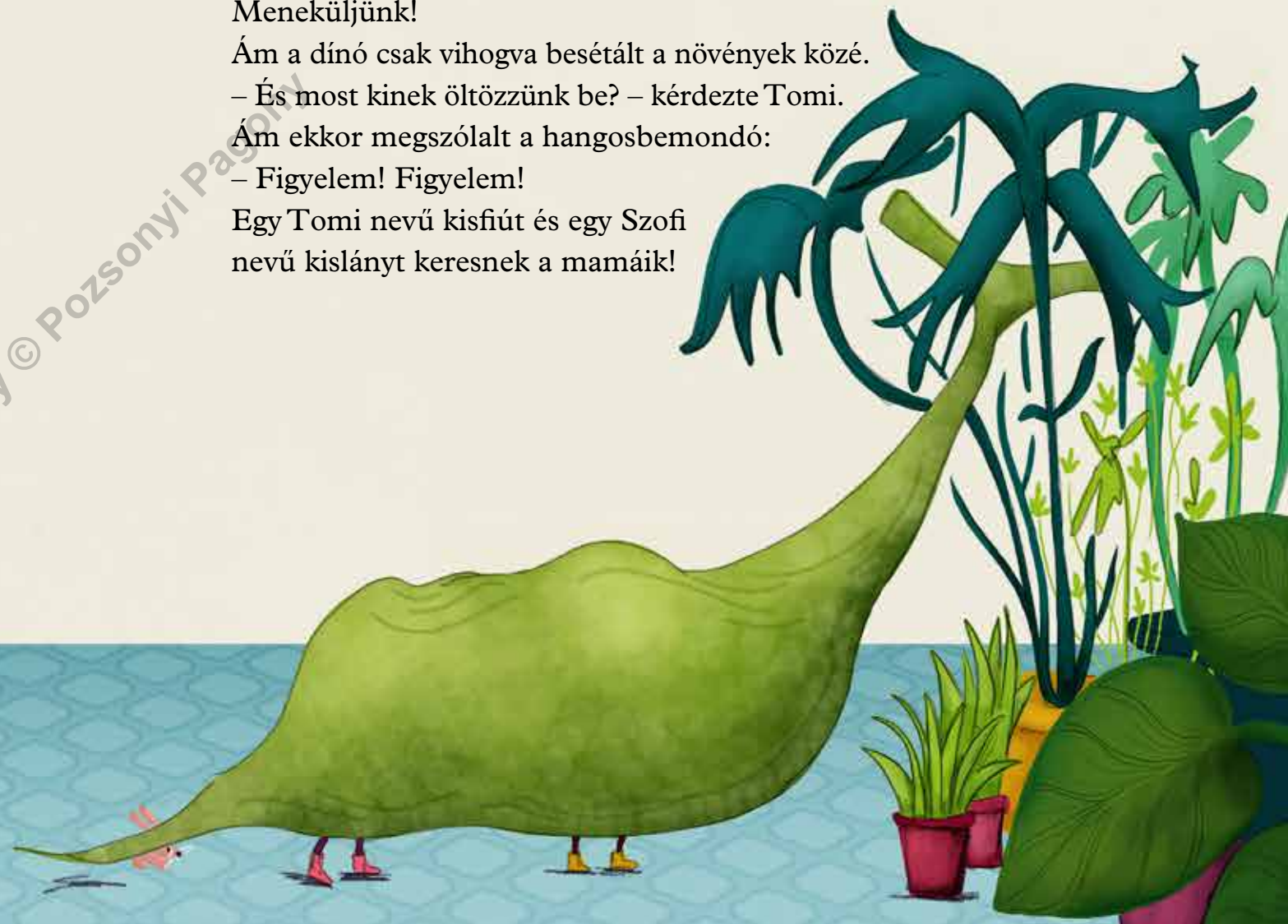
olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Tommi ekkor nagyot szusszant:
– Most pedig... legyünk egy nagy dínó!
– Ahá! – csettintett Szofi.
Tommi előre szaladt, Szofi pedig hátra.
Közben *hihh-huhh*, fölkaptak
egy porszívót és egy nagy, zöld lepedőt.
És a bolt közepére, *bamm-bamm*,
kilépdelt egy óriási dínó!

Az igazgató néni haja az égnek állt:
– Ezer krumplifül! Egy dinoszaurusz!
Meneküljünk!
Ám a dínó csak vihogva besétált a növények közé.
– És most kinek öltözzünk be? – kérdezte Tommi.
Ám ekkor megszólalt a hangosbemondó:
– Figyelem! Figyelem!
Egy Tommi nevű kisfiút és egy Szofi
nevű kislányt keresnek a mamáik!

Tomi és Szofi pedig előpattantak.

De mintha valami furcsa történt volna velük...

– Én Tomi vagyok! – emelte meg a parókáját Szofi.

– Én meg Szofi vagyok! – hajolt meg Tomi.

És mind a ketten nevettek.

A mamáik is elnevették magukat, és végül visszaöltöztették őket:

Szofit Szofinak és Tomit Tominak. Majd búcsút vettek az igazgató nénitől, és kiléptek az áruházból.

Ivasópeldány © Pozsonyi Pagony

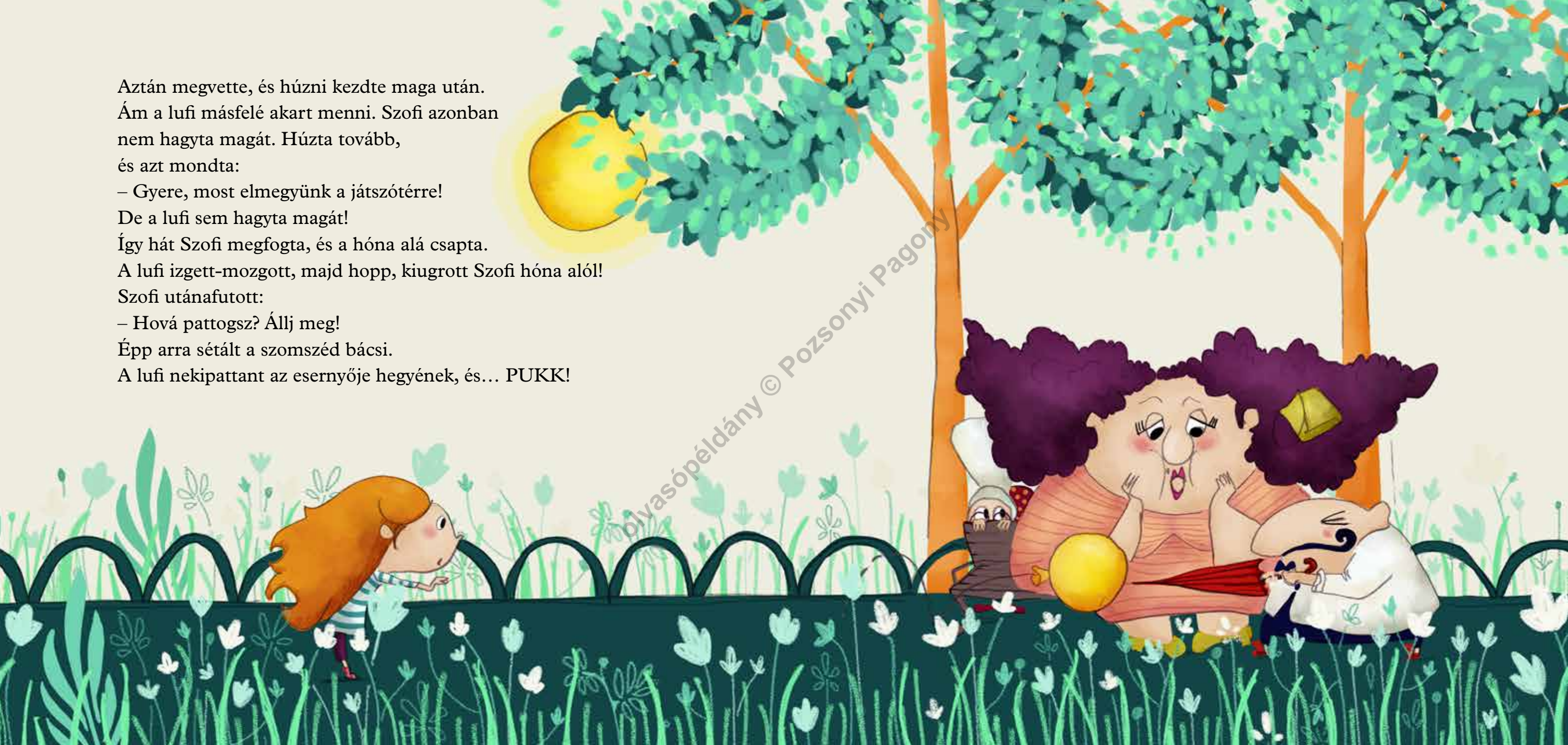
Szofi lufija

Szép, nyári reggel volt. Szofi a játszótér felé szaladt, ahol a barátai már vártak rá. Egyszer csak meglátott egy bácsit, aki színes lufikat árult. A lufik között volt lila, volt zöld, volt piros, és volt egy sárga is. A gyerekek mind választottak maguknak egyet. De a sárgát senki nem akarta hazavinni. Szofinak viszont megtetszett a sárga. A lufi odahajolt hozzá, Szofi pedig megsimogatta.

Aztán megvette, és húzni kezdte maga után.
Ám a lufi másfelé akart menni. Szofi azonban
nem hagyta magát. Húzta tovább,
és azt mondta:
– Gyere, most elmegyünk a játszótérre!
De a lufi sem hagyta magát!
Így hát Szofi megfogta, és a hóna alá csapta.
A lufi izgett-mozgott, majd hopp, kiugrott Szofi hóna alól!
Szofi utánafutott:
– Hová pattogsz? Állj meg!
Épp arra sétált a szomszéd bácsi.
A lufi nekipattant az esernyője hegyének, és... PUKK!

Ámde nem-nem: nem a lufi pukkadtt szét,
hanem a szomszéd bácsi esernyője nyílt ki! Húha!

– Bocsánat! – mondta Szofi.

A lufi tovább pattogott a földön.

Észrevette őt egy mérges kutya.

Odaszaladt hozzá, majd hárr, beleharapott, és... TYÚÚ!

Ámde nem-nem: nem a lufi repült el,

hanem a mérges kutya! Pá-pá!

Szofi megszidta a lufit:

– Látod? Ezért nem szabad szaladgálni!

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

Ekkor odaértek egy virsliáruhoz.

A lufi kiugrott Szofi kezéből, majd zutty, beleplaccsant a forró vízbe, a virslik közé, és... S-SSZ!

Ámde nem-nem: nem a lufi főtt meg, hanem a virslik ugráltak ki a tálból! Hopp-hopp!

Szofi kihúzta a lufit a vízből, és megrázta:

– Hát szabad így viselkedni?!

De a lufi csak ide-oda táncolt.

Meglátta ezt egy csapat nagyfiú,
elvették Szofitól,

és pattogtatni kezdték...

PÓING-PÓING!

Ámde nem-nem: nem a lufi kezdett el pattogni,
hanem a nagyfiúk! Tong-tong-tong!

Szofi kacagva fölkapta a lufit:

– Ezt jól csináltad! – és sétált vele tovább.

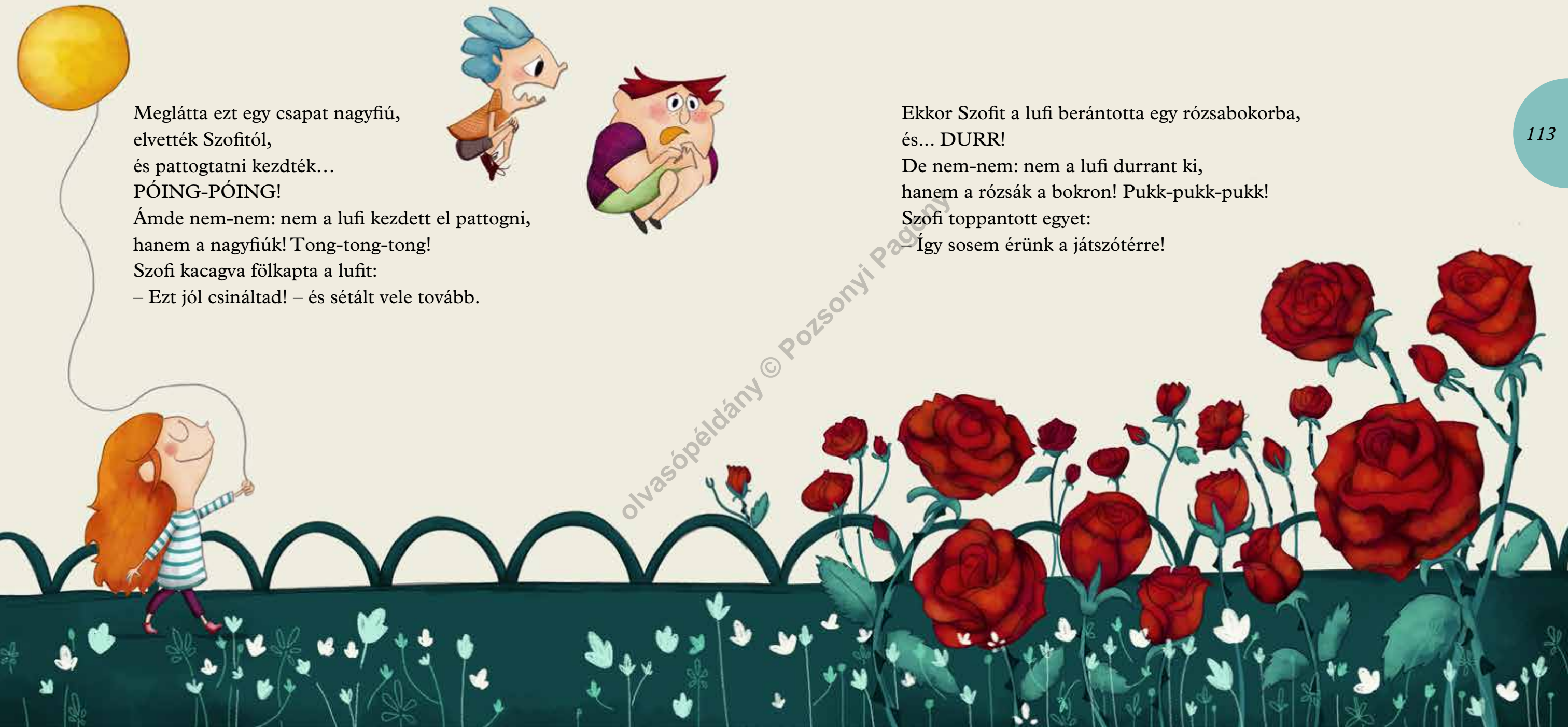
Ekkor Szofit a lufi berántotta egy rózsabokorba,
és... DURR!

De nem-nem: nem a lufi durrant ki,

hanem a rózsák a bokron! Pukk-pukk-pukk!

Szofi toppantott egyet:

Így sosem érünk a játszótérre!

Ekkor meglátott egy villamost.

Odakötözte a végéhez a lufit, majd fölszállt rá,
és... HÚÚÚ!

De nem-nem: nem a villamos húzta el a lufit,
hanem a lufi húzta el a villamost! Vumm!

Szofi leszállt a villamosról, leoldotta a lufit,
majd futott vele tovább. És ekkor végre meglátta
a barátait. Odaszaladt hozzájuk,
és hopp, véletlenül elengedte a lufiját...

A lufi pedig szállt, szállt fölfelé, föl a felhők fölé,
föl a madarak fölé, föl, egészen a Napig.
Ott megállt, de nem-nem: nem olvadt el,
hanem arrébb gurította a Napot.
És onnantól kezdve ő sütött le Szofira
és barátaira, ő, Szofi lufija!

Tartalom

Szofi tüsszent	5
Szofi varázsol	21
Szofi bújócskázik	37
Szofi és a Mikulás	53
Szofi a vidámparkban	69
Szofi átváltozik	85
Szofi lufija	103

ISBN 978-963-587-064-6

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2021-ben.
www.pagony.hu • 1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a

Szöveg © Harcos Bálint, 2021
Illusztráció © Cristina Quiles, 2021
Kiadás © Pagony Kiadó Kft.2021

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produktions munkák: Wunderlich Production Kft.
Produktions vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Vezérigazgató: Balizs Attila
www.dabasinyomda.hu

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony